

[Gideon.]

Ved lovforslagets første behandling udtrykte jeg vore betænkeligheder ved, at ministeren havde stillet forslag om, at denne lov, som hidtil kun havde været gældende år for år, nu fremtidig skulle gælde i 2½ år, og disse betænkeligheder har man ikke formået at overvinde under det stedfundne udvalgsarbejde.

Vi har under dette udvalgsarbejde stillet en række spørgsmål og har på disse spørgsmål modtaget nogle meget udførlige og oplysende besvarelser, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige den højtærede fiskeriminister og ministeriets embedsmænd tak for disse overmåde interessante oplysninger. Det drejede sig navnlig om den anvendelse, der er gjort af loven i den forløbne tid, samt om anvendelsesområdet for denne lovgivning. Oplysningerne har som sagt ikke kunnet ændre min forhåndsindstilling, og jeg er derfor glad for, at ministeren har overvundet sig selv og stillet det ændringsforslag, som udvalgets ærede ordfører omtalte, og hvorefter loven kun skal gælde 1½ år. Denne forlængelse kan vi tilslutte os, fordi vi finder, det er praktisk og hensigtsmæssigt, at der bliver lidt længere tid til bedømmelse af lovens virkninger og til at overveje yderligere forlængelse, såfremt den da kommer igen, og fordi det altså kun drejer sig om en engangsforanstaltning.

Den højtærede minister havde ved lovforslagets første behandling fundet ud af, at loven var og i hele sin forholdsvis lange løbetid, forstod jeg, havde været en fiskeriets afsætningslov, og den højtærede minister var meget glad for dette navn. Jeg må dog sige, at de oplysninger, vi har fået, ikke giver noget grundlag for denne nyopfindelse. Tværtimod viser oplysningerne, at loven, som den er praktiseret, i langt overvejende grad har været anvendt til at sikre de mængdebegrænsninger, der i vidt omfang er en bestanddel af vareudvekslingsaftalerne med en række lande, medens den kun i yderst beskedent omfang og på et stærkt begrænset felt kan siges at have

fungeret som en egentlig afsætningslov. Det forekommer mig derfor, at når ministeren nu vil søge at hæfte plakaten afsætningslov på den, falder det nærmest ind under begrebet urigtig varebetegnelse.

Jeg kom for resten, da jeg hørte den højtærede ministers oplysninger og så, at det var med øjensynlig glæde, han hæftede denne betegnelse på loven, til at tænke på en replik, som afdøde skuespiller Schiøler Linck for mange år siden kom med på det gamle Apolloteater, også kaldet Kisten. Han berettede her på den for ham egne måde om, hvordan han havde været til en mægtig fest, og så sluttede han denne beretning med at sige: „Ja, og så fik vi hønseleverpostej — en halv høne til en halv hest.“

Jeg har den opfattelse, at det forholder sig på samme måde her: når man taler om en afsætningslov, er det i virkeligheden hønens part, man drager frem. Jeg tror, at den højtærede fiskeriminister vil være enig med mig i, at hvis man søgte at få betegnelsen hønseleverpostej indregistreret i varemærkeregistret som betegnelse for en leverpostej med dette blandingsforhold, ville anmodningen prompte blive afvist som værende vildledende, for ikke at sige noget værre. På samme måde forholder det sig med betegnelsen afsætningslov.

Netop på grund af dette blandingsforhold var det, at jeg ved første behandling tillod mig at rejse det spørgsmål, om den nye redaktion af teksten i § 1 var tilstrækkelig, om der ikke var et hul i den. Hidtil har § 1 sagt, at fiskeriministeren kunne — jeg citerer —

„regulere ind- og udførslen af fisk og fiskevarer i overensstemmelse med indgåede handelsaftaler“, hvilket da også vitterligt har været bestemmelsens hidtidige formål.

I det foreliggende lovforslag har ministeren imidlertid ladet denne passus udgå og har i stedet for indsat, at man — og jeg citerer igen —

„for at sikre og fremme afsætningen af nævnte varer kan fastsætte særlige regler